

Hindring for Sagens Fremme, og jeg skal ikke have Noget imod, at dette Lovforslag behandles videre, for at det kan komme over i det andet Thing; thi jeg nærer ikke Skygge af Tvivl om, at dette Lovforslag nok skal finde en tidssvarende Behandling i det andet Thing. Derfor vil jeg ikke stemme imod Forslaget, men i det Hele taget undlade at stemme.

Mon: Ja, hvorvidt den Behandling, som adskillige Lovforslag have fundet i det andet Thing, kan siges at være tidssvarende eller ikke, skal jeg lade staa hen, men at den ikke for selve Sagerne efter deres egen Bestaaffenhed er forsvaerlig, er i det Mindste min Mening. Forøvrigt kan jeg i alt Vaesentligt henholde mig til mine to aerede Kjoenhavnste Kolleger, der have talt for mig. Der er dog et Par Bemærkninger, jeg vil tage mig den Frihed at tilføie. Jeg skal redebønt anerkjende den Iver og Midtjaerhed, hvormed den høit agtede Minister har stræbt at staafe vor ved Kristiansborgs Brand paa en vidunderlig Maade, kan jeg gjerne sige, reddede, men nu hjemløse Malerisamling et midlertidigt Opholdssted, og jeg beklager i høieste Maade, at det ikke er lykkedes, thi derved er jo baade den høitærede Minister og Rigsdagen, for saa vidt som den i det Mindste finder dette tidssvarende, blevne fristede til at fremskynde denne Sag fremfor alle andre, og jeg er for saa vidt for Resten enig med den sidste aerede Taler — kun at jeg begrænder mine Ønsker til et rimeligt Maal — som ogsaa jeg tror, at denne Sag ikke burde tages under Behandling isoleret. Jeg tror ligesom den første Taler, min aerede Sidemand (Krieger), at man burde tage vore offentlige Samlingers Anbringelse under Behandling under Et. Naar der saa blev Tale om Udførelsen, kunde man naturligvis — og det maa man jo gjøre — sætte Malerisamlingen fremfor alle andre; thi som den nu staaer hen, er det en Dusk og Glendighed, magasineret — som den er — ude i en Bygning, hvor den er utilgængelig for Publikum, og det oven i Kjøbet i en Bygning, der, efter hvad man har sagt mig, er i hoi Grad brandfarlig, idet nemlig det gennembrudte, med Vinduer belagte Loft ved enhver tilstødende Ildbrand vil udsætte Bygningen for at blive antændt derved, at Vinduerne springe og Ilden brænder ned. Men det forstaaer sig, i en Stueetage ere Malerierne jo mindre udsatte, end de vilde være, i Fald den høitærede Minister kunde have faaet denne Bygning til Veie. Jeg kan for mit Bedkommende ikke saa grumme godt forstaa, hvor-

for de ikke kunne anbringes i Hds. Majestæts Entedronningens Palais. Jeg kan ikke anerkjende, at Udenrigsministeriet netop behøver en saa omfattende Bygning til sine saa Kontorer. Vel vilde Entedronningens Palais langtfra vistnok kunde kaldes fuldt ud brandsikkert, fordi det ligger i Nærheden af betydelige Fabrikbygninger, men i alt Fald vilde Malerierne dog kunne anbringes der, som det har viist sig, ligesaa sikkert som paa Kristiansborg Slot, i alt Fald maatte sikkert end nede paa Schimmelmanns Palais. Jeg kan dernæst ikke være enig med min aerede Sidemand (Krieger) i, at det skulde være et heldigt Valg, den aerede Minister har gjort af den Plads, han har udsat til denne Bygning, ikke fordi jeg har nogen Medlidenhed med de gamle fine Frugttræer i denne Have, men for det Første skal jeg gjøre opmærksom paa, at en Del af Areallet er Vand, som først skal udtørres, inden der kan bygges derpaa og altsaa bliver sumpigt, og for det Andet er det lidet heldigt, at et Galleri, der skal være tilgængeligt for Publikum i det Hele og af Reisende i Særdeleshed, kommer til at ligge i en noget afsteds Egn ved at blive lagt ud i Enden af Kronprindsessegade, ligesom det vistnok ogsaa er tvivlsomt, om det Vys, det der vil faae, egentlig er heldigt. Jeg har i mange Aar næret den Tanke og det Haab, at naar man man engang kom til den længe omtalte, men desværre saa længe udsatte Begyndelse med Hensyn til nye Bygninger til vore offentlige Samlinger, vilde man gruppere disse omkring selve Rosenborg Slot, og jeg tror, at den store aabne Plads, som fører Navn af Rosenborg Exercerplads, ikke er absolut nødvendig som saadan, saa at den, som jo ikke engang har en Alder af 100 Aar — den er anlagt, saa vidt jeg husker, i Frederik den Sjettes Dage — godt kan gives tilbage til Haven og en Del af den da indtages til Bygninger, der i hore Stil nogenledes svare til Rosenborg, og saaledes de offentlige Samlinger kunne komme i Nærheden af Slottet uden at hindre hinanden, og uden at den ene udsatte den anden for Fare. Det kan jo gjerne være, at det maatte ikke kan opnaas, og saa er der maatte mindre at sige imod, at man vil tage Frugthaven bort fra den øvrige Have og bygge paa den regelmæssige Trefant, som dette Areal jo udgjør, men der bør da efter min Mening ikke begyndes paa den ene Ende af denne, uden at man ogsaa er enig, hvad der skal være paa den anden. Dernæst maa jeg htre min Forundring over, at der i den lille Plan, som foreligger i Motiverne, ikke synes at være taget Hensyn til den store Betænkning, som en tidligere Sn-